

Pünkösdi utáni IV. vasárnap.

Emberek halászai

K.K.T. A mai szent evangélium elvisz bennünket Genezáreti-tó partjára. Elvezet minket ahhoz a tóhoz, melyhez az Úr Jézus működésének oly sok eseménye fűződik. A tenger vizén két halász erőlködik, rozoga csónakjában, hogy kivesse hálóját a halfogásra. E két halász Péter és testvére András. Egész éjszaka halásznak eredménytelenül. Nagy gond ez annak számára, aki nem szórakozásból halász, hanem ez a mindennapi kenyérkeresete, megélhetése. Már megvirradt, a tűző nap fénye bevilágította a pálmafákkal díszített vidéket. Az emberek munkába sietnek. Az Úr Jézus is elindul apostoli munkájára, egyenlőre még egyedül. A szegények, betegek, és mindazok, kiknek lelkében ott él a vágy egy szebb, tartalmasabb élet után, mohón szívják magukba a Megváltó igéit: 'Tartsatok bűnbánatot, mert elközelgett a mennyek országa'. Jézus a két halász felé irányította lépteit. Örült, hogy megtalálta azokat, akik őhöz hasonlóan magukra veszik a szenvedés és vértanúság keresztjét. Örült a lelke, mert isteni mindentudásával előre hallotta a már későbbi apostol-fejedelemnek, Szent Péternek vallomását: 'Uram, kihez menjünk? Az örök élet igéi nálad vannak'. Hallotta előre Szent András apostol hősies imáját, mellyel köszönti azt a ferde keresztet, melyen vértanúhalált fog szenvedni Krisztusért: „Üdvözlégy szent kereszt, egyetlen reményem”.

S most odaér egészen a közelükbe, aztán beletekint szemükbe és szólott: „Jöjjetek utánam, és emberek halászává teszlek benneteket”. Mire a két halász az isteni tekintettől megbűvölve nem tudnak ellenállnia meghívásnak, mindjárt elhagyják hálóikat, egyetlen vagyonukat és követik őt. A most felolvasott szent evangélium ennek a csodálatos meghívásnak, az első apostolválasztásnak történetét mondja el. Már több, mint ezerkilencszáz éve, hogy elhangzott a krisztusi szó: Jöjj, és kövess engem. Azóta számtalan szívben visszhangzik az Úr szava, ezren, és százezren vannak ifjak, akik örömmel vállalják a papi élet áldozatát és megértve az úr hívó szavát, mennek emberi lelkeket halászni. Mint az a 16 fiatalember is, akit e hét keddjén szentelt papokká a püspök. Hosszú tíz év előkészület után most már az Úr Jézustól kapott hatalom birtokosai ők is, mert hallgattak a Krisztus hívó szavára: Jöjj és kövess engem, és én emberek halászává teszlek téged. Így váltja be az Isten ígétét, melyet Ezekiel prófétának tett, És én pásztorokat támasztok minden időben az én népemnek.

K.K.T. A mai evangéliumi szakasz alkalmat ad arra, hogy néhány gondolatban elmélkedjünk, mi is a pap az emberi társadalomban.

Az első, amit megállapítunk, ember ő is, mert emberek közül választatván az emberekért rendeltetik, mondja az apostol. Felszentelése után is az szemre, látszatra, aki volt, de láthatatlan erővel és kegyelemmel formált láthatatlan lelket hord magában. A papszentelésben Krisztus adja meg neki a legnagyobb hatalmat, amikor a püspök kézfeltétele által küldetést kap: „Amint engem küldött az Atya, és is Küldlek titeket”. Sőt, Krisztus egyenesen azonosítja magát papjaival, amikor azt mondja: aki titeket hallgat, az engem hallgat, aki titeket megvet, az engem vet meg. Megadta nekik a hatalmat, hogy a keresztségben Isten fiává tegyék az embereket. Aratómunkásokká tette őket szántóföldjén, szőlőművesekké az ő szőlőjében, halászokká az élet tengerén. Megbízta őket igéjének, soha el nem múló tanításának hirdetésével. A legnagyobb hatalmat pedig akkor adta meg nekik, amikor az utolsó vacsorán saját magát, az Ő szent testét és véréét papjaira bízta.

A papok pedig átérzik a küldetés roppant felelősségét és súlyát. A papszentelésben megremeg a fiatal papi lélek: Uram, hogyan bízhatod a mennyország kulcsát a mennyei birodalom trónusainak sorsát, gyarló, esendő, törekeny teremtményeidre . De hangzik felé az Úr Jézus bátorítása, Bízatok, én meggyőztem a világot, veletek maradok minden nap a világ végezetéig. Elég neked az én kegyelmem, mert az erő az erőtlenségben lesz teljessé.

Mi a pap? Ő a falu szíve, benne dobban nyilvánosan és titokban a lélektenger minden hullámozása. Ő végigkíséri életeteket. A most világra jött tehetetlen csecsemőt Isten gyermekévé kereszteli. A kisgyermek szívében bontogatja az Isten szeretet csíráit, és elvezeti az Úr oltárához a fehérruhás elsőáldozókat. Áldásával összekapcsolja a közös életútra induló fiatal szívek házassági frigyét. Ott áll a haldokló ágya mellett és segít neki megvívni az utolsó nagy csatát. Bűnnel küszködő lelkek gyógyítója a gyóntatószékben. Jönnek hozzá sokan, hogy elrejtsek benne titkaikat. A pap hivatása köztetek örködni, hogy az igazság érvényesülhessen. Inteni, dorgálni, kérni, amire éppen szükség van . A pap élete csendes kis őrház az életutak vasútvonala mentén. Megszólaltatja a lelkiismeret jelzőharangját, lebecsátja a törvény sorompóját, ha az emberi szenvedéllyel el akarnának ragadni bennünket.

K.K.T. Ez a pap a társadalom életében. Mi érezzük azt a nagy felelősséget, mellyel tarozunk Isten előtt, minden egyes ránk bízott emberi lélekért. Tudjuk hogy nehéz a harc, amire vállalkoztunk, mert a saját hallhatatlan lelkünk megmentése is óriási munkát ad , hát még emberek százainak, ezreinek segítségére lenni, hogy ők is megvívassák a jó harcot. Nem is a magunk erejére támaszkodunk, hanem az Isten segítségére elsősorban, kinek kegyelmét vettük a papszentelés szentségében. De

számítunk a buzgó lelkek imájára, megértésére, és támogatására is. Ezért fordulunk felétek a felajánlás után a szentmisében és kitárt karokkal kérünk benneteket: Orate fratres - Testvérek imádkozzatok, hogy az én áldozatom és a ti áldozatotok kedves, elfogadható legyen az Úr Isten előtt.

K.K.T. A szentírásban olvastuk, hogy amikor a választott nép Mózes vezetésével kiszabadult az egyiptomi fogságból, az Ígéret földje, Kánaán felé tartva harcban állott az amalekitákkal. Míg a sereg a csatatéren küzdött, Mózes felment a hegyre és ég felé kitárt karokkal imádkozott. Valahányszor kiterjesztette kezét, a választott nép előnyt szerzett az ellenséggel szemben. Lassanként azonban Mózes két karja lankadni kezdett. Ekkor odamentek melléje Áron és Hur és tartották kitárt karjait, hogy el ne erőtlenedjenek. Papjaitok minden nap oda állnak az Isten hegye, az oltár elé, és kitárt karokkal imádkoznak értetek, hogy megvívhattok a nagy harcot lelketek ellenségével. Álljatok melléjük támogató segítségekkel, hogy imára kitárt két karjuk soha ne lankadjon.

Keresztény édesanyák! Egyengessétek gyermekeitek lelkében a szent hivatás kegyelmét, hogy az Úr Jézus most is körüljárva a gyermeketekre, és mondja neki: jöjj, kövess engem, legyen hozzá lelki erő és bátorság kimondani: Mester követlek téged, bárhová mégy. Akkor lesz mindig, aki felváltja az ég felé emelt két papi kezét, ha az végképp lehanyatlik. Mert ne felejtsetek el, hogy Isten Egyházának mindig olyan napjai lesznek, amilyeneket a katolikus családok nevelnek számára. Ámen.

1981 január 25.